

Х А Р А М И И

Отдавна гората слана услани,
Ей късна вечъ есенъ придодѣ,
Мъгливи, невесели дойдоха дни —
Я свивай байрака, войводо!

Низъ тъмни усои доволно е вечъ
Немили, недраги що бродимъ;
Полята ни родни сж мощне далечъ —
Времѣ е назадъ да си ходимъ.

Не ни проработи туй лято честъта,
Че лоша сме среща имали...
Пролетесъ ний бяхме най-силна четъ,
А най сме малцина остали.

По тъмни усои, по голи скали
Мнозина куршума завари —
И рѣфатъ месата имъ хищни орли,
Я вълци, юнашки другари.

А дома за тяхъ е префрѣкнала вестъ...
Когато се тамо вестиме,
Тъжовните майки въ горката имъ честъ
Самъ Богъ знае какъ ще тешиме.